

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118450368/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

den bløde varme Kind, gled en Sky for Solen, en af de smaa hurtigsejlende Dampskyer. Da blev Lyset med eet mat, som faldt der Taage ned i alle Blomster, som graanede det grønne Bladkrus, som sluktes Glansen bag det blegrøde Flor, som fyldtes selv hendes Øjne af Damp.

Alt dette sansede han ikke før i samme Øjeblik hans egen Kind klang under et susende Slag.

Sølvers Stolthed brændte op under denne uventede Haan fra hendes Haand. Hans Læber skiltes i et Nu over hans sammenbidte Tænder, hans Øjne skød Lyn, saa styrtede han sig næsegrus til Jorden for at tøjle sit oplussende Raseri med denne hidsige Bevægelse. Hans Hænder sled og flængede i de grønne Planter, mens han skreg: »Skoven er min! Skynd dig at gaa! Skoven er min!»

Han huskede endnu hendes harmglødende Ansigt og de bleghlaa Aarer, der svulmede op i hendes Pande. Han huskede det haanlige Blik, hvormed hun vendte ham Ryggen. Kun et Nu saa han paa hende, saa borede han sit Ansigt ned i Jorden og bed i Bladene: »Skoven er min, Skoven er min!»

— — — »Øen er min!» skreg Sølvcr nu i dette Øjeblik, da han stod paa Taarnet og

stirrede ud over Søen. Mindet om dette Møde var faret som et Lyn gennem hans Sind, og saa stærkt levede han det hele om i Erin- dringen, at hans Kind blev blussende rød netop der og kun der, hvor hendes Haand havde mærket den. Hans Blod blev optændt af Hævnl- yst. Den Dag havde han været svimmel og svag af Foraarets stærke Luft. Han, som besad den ubændige Ungdoms Trang til at herske og tilegne sig alt, hvad der vakte hans Attraa, havde dengang mistet sin Selviskhed, fordi han ydmyget og blændet havde knælet for hendes aabenbaringsagtige Skønhed. Thi skøn var hun, og hun havde baaret en perlefylt Ærtebælg ved sit guldstukne Bælte. Han havde straks gættet sig til, at hun maatte være en Datter af Herren til Egenæs derovre hinsides Søen. Som en Falk havde han sultet efter at se hende igen, men det var ikke lykkedes ham, thi hun havde ikke oftere forvildet sig ind paa hans Skovomraade, og Sten Basse aabnede sin Gaard og sit Selskab for ingen.

Nu saa han hende styre ind under den lille herreløse Ø midt i Søen, den han aldrig selv havde gæstet, men kun skinsygt vaaget over, at heller ingen anden betraadte. Fra